

Rzym ustanawia wizję - numer siedem

Ostateczny bój: symbolika Rzymu w adwentystycznym proroctwie i zakończenie czasu łaski

Jeff Pippenger

2024-08-17

Rozważamy sześć linii historycznych w dziejach adwentyzmu, w których przedmiotem sporu był symbol Rzymu. Posługujemy się metodologią późnego deszczu, czyli „linia na linii” z „tu trochę” i „tam trochę”. Zaczęliśmy od stwierdzenia, że pierwszy spór o symbol Rzymu obrazuje obecny spór, a zatem podkreśla, że znajdujemy się w ostatnim sporze przed zamknięciem czasu łaski.

Powagę tego ostatecznego sporu dotyczącego symbolu Rzymu ukazują także wersety 10–16 rozdziału 11 Księgi Daniela, które typologicznie przedstawiają ukrytą historię wersetu 40 tego rozdziału. Historia wersetu czterdziestego prowadzi badacza prorocत्व do roku 1989 i upadku Związku Radzieckiego, co jest przedstawione w wersecie dziesiątym. Następny werset, czterdziesty pierwszy, który wskazuje na wkrótce nadchodzące prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych, jest typologicznie przedstawiony przez werset szesnasty. Natchnienie wskazało, że tym, co zostało zapieczętowane, była „ta część Księgi Daniela, która odnosiła się do dni ostatecznych”.

Okres od roku 1989 aż do ustawy niedzielnej jest zapieczętowaną częścią czasów ostatecznych i jest typologicznie przedstawiony w wersetach od dziesiątego do szesnastego. Dlatego to wzrost poznania prowadzi do zamknięcia czasu łaski dla Adwentyistów Dnia Siódmego, gdyż czas łaski adwentyzmu w Stanach Zjednoczonych kończy się wraz z ustawą niedzielną. W wersetach od dziesiątego do szesnastego znajdujemy werset czternasty, który wskazuje, że to „grabieżcy” ludu Bożego utwierdzają widzenie.

Dlatego spór millerystów, przedstawiony na pionierskiej tablicy z 1843 roku, jest pierwszym sporem Rzymu w historii adwentyzmu. Fakt, że ten sam spór ponownie się pojawił, wskazuje każdemu, kto chce to dostrzec, że Jezus, jako Alfa i Omega, zawsze ilustruje koniec początkiem. Obecny spór jest ostatecznym sporem, który przesiewa mądre i głupie panny.

Uświęcona prorocza logika uczy, że sto czterdzieści cztery tysiące osiągną doskonałą jedność, zanim przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym zamknie się dla nich czas łaski. Ogień oczyszczający Posłańca Przymierza z Księgi Malachiasza teraz oczyszcza Lewitów jak złoto i srebro. Człowiek ze szczotką do brudu teraz oczyszcza Jego podłogę słowami prawdy.

'Którego wiejadło jest w Jego ręku, i On dokładnie oczyści swoje klepisko, i zbierze swoją pszenicę do spichlerza.' Mateusza 3:12. To był jeden z okresów oczyszczania. Słowami prawdy plewy były oddzielane od pszenicy. Ponieważ byli zbyt pyszni i sprawiedliwi we własnych oczach, by przyjąć upomnienie, zbyt przywiązani do świata, by przyjąć życie w pokorze, wielu odwróciło się od Jezusa. Wielu nadal postępuje tak samo. Dziś dusze są doświadczane tak, jak doświadczani byli tamci uczniowie w synagodze w Kafarnaum. Gdy

prawda trafia do serca, widzą, że ich życie nie jest zgodne z wolą Bożą. Dostrzegają potrzebę całkowitej zmiany w sobie; lecz nie są skłonni podjąć dzieła samozaparcia. Dlatego gniewają się, gdy ich grzechy zostają ujawnione. Odchodzą urażeni, tak jak uczniowie opuścili Jezusa, szemrząc: 'Twarda to mowa; któż jej może słuchać?' Pragnienie wieków, 392.

Fakt, że pierwsze szesnaście wersetów stanowi początek ostatniego prorocstwa Daniela, oraz że te wersety korespondują z ostatnimi sześcioma wersetami rozdziału, wskazuje, że Alfa i Omega posługuje się początkowymi wersetami, aby doprowadzić do ostatecznego rozdzielania mądrych i bezbożnych, jak przedstawia Daniel w rozdziale dwunastym, co obecnie się dokonuje.

Trzecim świadectwem powagi tego sporu jest fakt, że natchnienie, poprzez pisma Siostry White, wyraźnie popiera pionierski wykres z roku 1843, który przedstawia spór Rzymu w wersecie czternastym. Początkowy spór odzwierciedla spór końcowy, a natchnione potwierdzenie millerowskiego rozumienia „rabusiów twojego ludu” z wersetu czternastego oznacza, że jeśli ta prawda podstawowa zostanie odrzucona, to jednocześnie jest to odrzucenie autorytetu Ducha Prorocstwa. Zgodnie z dwoma poprzednimi świadectwami, które podkreślają, że ten spór rozgrywa się tuż przed zamknięciem czasu łaski, mamy pewność, że ostatnim, czyli ostatecznym, zwiedzeniem dla tych, którzy deklarują wierność Duchowi Prorocstwa, jest odrzucenie Ducha Prorocstwa.

Szatan ... nieustannie wpycha to, co fałszywe — aby odwieść od prawdy. Ostatnim zwiedzeniem Szatana będzie uczynić bezskutecznym świadectwo Ducha Bożego. 'Gdzie nie ma objawienia, lud ginie' (Przypowieści 29:18). Szatan będzie działał przebiegle, na różne sposoby i przy pomocy różnych środków, aby zachwiać zaufaniem resztki ludu Bożego w prawdziwe świadectwo.

„Rozpali się nienawiść wobec Świadectw, która jest szatańska. Działanie szatana będzie polegało na zachwianiu wiary zborów w nie, z tego powodu: Szatan nie będzie miał tak łatwej drogi, aby wprowadzać swoje zwiedzenia i wiązać dusze swoimi złudzeniami, jeśli będzie się zważać na ostrzeżenia, napomnienia i rady Ducha Bożego.” Wybrane poselstwa, księga 1, 48.

Unieważnienie, czyli odrzucenie autorytetu „świadectwa Ducha Bożego” poprzez pisma Ellen White, jest „ostatnim zwiedzeniem szatana”. Siostra White napisała, że zostało jej „pokazane”, iż „wykres z 1843 roku był kierowany ręką Pana i nie powinien być zmieniany”. Poprzedni ustęp bezpośrednio łączy odrzucenie autorytetu Ducha Prorocstwa z widzeniem dni ostatnich, gdyż wszyscy prorocy mówią najbardziej bezpośrednio o dniach ostatnich. Dlatego, gdy Daniel mówi w wersecie czternastym, że „rozbójnicy” utwierdzają widzenie, chodzi o widzenie Salomona z Przypowieści 29:18, które mówi, że ci, którzy nie mają widzenia, „giną”, a słowo „giną” znaczy „zostają obnażeni”.

"Zginą" zatem wskazuje, że ci, którzy deklarują, że podtrzymują Ducha Prorocstwa w dniach ostatecznych, lecz odrzucają przedstawiony w nim autorytet, stają się nadzy i giną, co stanowi opis Laodycejczyków, którzy są "nędzni i godni pożałowania, i biedni, i ślepi, i nadzy". Radzi im się kupić "białą szatę, abys się przyodział i aby nie ukazała się hańba twojej nagości". Jeśli odrzucą tę radę, zostaną wypluci z ust Pana.

A zatem znajdujemy kolejne świadectwo, że ta nagość objawia się tuż przed zamknięciem czasu łaski. W czasie wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego te nagie dusze przyjmą znaną bestii, gdy upadną, jak to przedstawia werset czterdziesty pierwszy jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Powodem, dla którego upadną, jest to, że odrzucili autorytet Ducha Proroctwa, który podtrzymuje pionierską tablicę z 1843 roku, przedstawiającą fundamenty adwentyzmu i zawierającą „klucz”, który utwierdza wizję przez wskazanie, że Rzym jest mocą przedstawioną jako „rozbójnicy twojego ludu” w wersecie czternastym.

Jedno jest pewne: ci Adwentyści Dnia Siódmego, którzy staną pod sztandarem Szatana, najpierw porzucą wiarę w ostrzeżenia i napomnienia zawarte w Świadectwach Ducha Bożego.

Rozbrzmiewa wezwanie do większego poświęcenia i świętszej służby i będzie ono nadal rozbrzmiewać. Niektórzy, którzy teraz dają wyraz podszeptom Szatana, opamiętają się. Są tacy, którzy zajmują ważne, odpowiedzialne stanowiska, a nie rozumieją prawdy na obecny czas. Im należy przekazać to orędzie. Jeśli je przyjmą, Chrystus ich przyjmie i uczyni ich współpracownikami wraz z Nim. Lecz jeśli odmówią wysłuchania tego orędzia, staną pod czarnym sztandarem Księcia Ciemności.

„Polecono mi powiedzieć, że drogocenna prawda na ten czas staje się dla ludzkich umysłów coraz wyraźniejsza. W szczególnym sensie mężczyźni i kobiety mają jeść ciało Chrystusa i pić Jego krew. Nastąpi rozwój zrozumienia, gdyż prawda ma zdolność nieustannego poszerzania się. Boski Dawca prawdy będzie wchodził w coraz bliższą, coraz ściślejszą społeczność z tymi, którzy idą dalej, aby Go poznać. Gdy lud Boży przyjmuje Jego słowo jako chleb z nieba, będzie wiedział, że Jego wyjście jest przygotowane jak poranek. Otrzyma siłę duchową, tak jak ciało otrzymuje siłę fizyczną, gdy spożywa się pokarm.” Spalding i Magan, 305, 306.

W naszym ostatnim artykule wskazaliśmy, że Uriah Smith był czołową postacią buntu z 1863 roku, ponieważ to on wprowadził podrobiony wykres z 1863 roku. Wykres, który sporządził w 1863 roku, usunął siedem czasów z Księgi Kapłańskiej 26 z proroczego przesłania adwentyzmu laodycejskiego, wyznaczając w ten sposób początek stopniowego burzenia fundamentów, a także początek budowy fałszywego fundamentu adwentyzmu laodycejskiego, zbudowanego na piasku. Później w historii adwentystycznej jego prywatna interpretacja króla północy przyniosła owoce jego modelu proroczego, gdy ludzie uciekali z kościoła.

Strzeżcie się fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w owczej skórze, a wewnątrz są wilkami drapieżnymi. Poznacie ich po ich owocach. Czy zbiera się winogrona z cierni albo figi z ostu? Tak też każde dobre drzewo wydaje dobre owoce, natomiast złe drzewo wydaje złe owoce. Dobre drzewo nie może wydawać złych owoców, ani złe drzewo wydawać dobrych owoców. Każde drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, bywa wycięte i wrzucone w ogień. Dlatego po ich owocach poznacie ich. Nie każdy, kto mówi do mnie: Panie, Panie, wejdzie do królestwa niebieskiego, lecz ten, kto pełni wolę mojego Ojca, który jest w niebie. W owym dniu wielu powie do mnie: Panie, Panie, czy nie prorokowaliśmy w twoim imieniu, i w twoim imieniu nie wyrzucaliśmy demonów, i w twoim imieniu nie czyniliśmy wielu cudów? A wtedy oświadczę im: Nigdy was nie znałem; odejdźcie ode mnie, wy, którzy czynicie nieprawość. Dlatego każdego, kto słucha tych moich słów i wypełnia je, przyrównam do człowieka

mądry, który zbudował swój dom na skale. I spadł deszcz, wezbrały rzeki, powiały wiatry i uderzyły w ten dom; lecz on nie runął, bo był zbudowany na skale. A każdy, kto słucha tych moich słów, a nie wypełnia ich, będzie podobny do człowieka nierozsądnego, który zbudował swój dom na piasku. I spadł deszcz, wezbrały rzeki, powiały wiatry i uderzyły w ten dom; i runął, a jego upadek był wielki. Mateusz 7:15-27.

Przywódstwo laodycejskiego adwentyzmu dnia siódmego zostało pominięte w 1989 roku, tak z całą pewnością, jak przy narodzinach Chrystusa pominięto przywództwo kościoła żydowskiego.

Ludzie o tym nie wiedzą, lecz wieść ta napęła niebo radością. Z głębszym i bardziej czułym zainteresowaniem święte istoty ze świata światłości są przyciągane ku ziemi. Cały świat jaśnieje dzięki Jego obecności. Nad wzgórzami Betlejem zgromadziła się niezliczona rzesza aniołów. Czekają na znak, by ogłosić światu radosną nowinę. Gdyby przywódcy w Izraelu byli wierni powierzonej im misji, mogliby uczestniczyć w radości zwiastowania narodzin Jezusa. Lecz teraz zostali pominięci.

Bóg oświadcza: «Wyleję wodę na spragnionego i potoki na suchą ziemię». «Dla prawych wschodzi światło w ciemności». Izajasza 44:3; Psalm 112:4. Tym, którzy szukają światła i przyjmują je z radością, z tronu Bożego zajaśnieją jasne promienie. Pragnienie wieków, 47.

Czas końca w linii Chrystusa przypadł na Jego narodziny i to wtedy zostało odpieczętowane poselstwo, które miało wypróbować to pokolenie. Rok 1989 był czasem końca dla kandydatów, którzy są powołani, aby znaleźć się wśród stu czterdziestu czterech tysięcy. Proroczy model Uriaha Smitha odrzucił podstawowe prawdy, które są przedstawione na tablicy z 1843 roku. Te prawdy były „Skałą”.

„Nadeszło ostrzeżenie: Nie wolno dopuścić do niczego, co zachwieje fundamentem wiary, na którym budujemy od chwili, gdy poselstwo nadeszło w latach 1842, 1843 i 1844. Byłam w tym poselstwie i odtąd stoję przed światem, wierna światłu, które Bóg nam dał. Nie zamierzamy schodzić z platformy, na której nasze stopy zostały postawione, gdy dzień po dniu szukaliśmy Pana w gorliwej modlitwie, prosząc o światło. Czy myślicie, że mogłabym porzucić światło, które Bóg mi dał? Ma być jak Skała Wieków. Od chwili, gdy mi je dano, prowadzi mnie.”
Review and Herald, 14 kwietnia 1903.

11 września 2001 roku późny deszcz zaczął kroić, gdy zostały wypuszczone wiatry symbolizujące islam trzeciego Biada, a ustawa Patriot Act oznaczyła przejście od prawa angielskiego do prawa rzymskiego, proroczo ogłaszając, że rozpoczęła się powódź papieskiej władzy. Rozpoczął się ostateczny proces próby dla domu laodycejskiego adwentyzmu i "spadł deszcz, przyszły powódź, powiały wiatry i uderzyły w ten dom; i upadł, a wielki był jego upadek".

Przesłanie, które wówczas ogłosił potężny anioł, stwierdzało, że wszystkie narody upiły się winem Babilonu oraz że fałszywa metodologia papieskiego Rzymu i odstępczego protestantyzmu, stopniowo przyjmowana od buntu z 1863 roku, jest symbolizowana przez wino (doktrynę) Babilonu.

Potem ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia została rozświetlona jego chwałą. I zawołał potężnym głosem: Upadł, upadł Babilon wielki i stał się mieszkaniem demonów, kryjówką wszelkiego ducha nieczystego i klatką dla każdego nieczystego i znieawidzonego ptaka. Bo wszystkie narody napiły się wina gniewu jej nierządu, a królowie ziemi uprawiali z nią nierząd, a kupcy ziemi wzbogacili się dzięki obfitości jej zbytków. Objawienie 18:1-3.

W dniu rozczarowania 18 lipca 2020 roku okres próby dla laodycejskiego Kościoła Adventystów Dnia Siódmego dobiegł końca, a rozpoczął się okres próby tych, którzy byli kandydatami do znalezienia się wśród stu czterdziestu czterech tysięcy. Gdy Michał zaczął budzić tych kandydatów w lipcu 2023 roku, poselstwo, przedstawione jako oliwa w przypowieści adwentyzmu, zostało ponownie odpieczętowane. Czy to po 11 września 2001 roku, czy po lipcu 2023 roku, nastąpiło wylanie oliwy, a poselstwo, które zostało odpieczętowane w lipcu 2023 roku, gdy jest w pełni rozwinięte, jest poselstwem Wołania o północy z przypowieści.

Zaczyna się w czasie próby jako poselstwo dla mądrych i głupich panien, lecz wzbiera do poselstwa głośnego wołania. To poselstwo przychodzi wraz z rychło nadchodzącą ustawą niedzielną, a gdy nadchodzi, drugi głos z osiemnastego rozdziału Apokalipsy wzywa inną Bożą trzodę, by wyszła z Babilonu.

I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie byli współuczestnikami jej grzechów i aby was nie dotknęły jej plagi. Bo jej grzechy sięgnęły aż do nieba, a Bóg wspominał jej nieprawości. Objawienie 18:4, 5.

Pierwszy głos z wersetów 1–3 ogłosił nadejście czasu próby, a następnie rozpoczęło się pokrapianie późnym deszczem. Drugi głos wskazuje koniec tamtego czasu próby i ogłasza czas próby dla innej owczarni Boga, która wciąż jest w Babilonie.

Tak więc w ostatnim dziele dla ostrzeżenia świata do kościołów skierowane są dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu.” A w głośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słychać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niego, ludu mój.” Review and Herald, 6 grudnia 1892.

To podczas wylania Ducha Świętego wypełnia się opisane przez Pawła w Drugim Liście do Tesaloniczan silne zwiedzenie. Niezależnie od tego, czy była to próba laodycejskiego Kościoła Adventystów Dnia Siódmego, która rozpoczęła się 11 września 2001 roku, czy próba panien, które doświadczyły rozczarowania 18 lipca 2020 roku, próba ma miejsce podczas wylania Ducha Świętego. To wylanie stanowi poselstwo próby.

Namaszczeni, stojący przy Panu całej ziemi, zajmują stanowisko niegdyś powierzone Szatanowi jako cherubowi osłaniającemu. Za pośrednictwem świętych istot otaczających Jego tron Pan utrzymuje stałą łączność z mieszkańcami ziemi. Złoty olej przedstawia łaskę, dzięki której Bóg zaopatruje lampy wierzących, aby nie migotały i nie gasły. Gdyby nie to, że ten święty olej jest wylewany z nieba poprzez poselstwa Ducha Bożego, siły zła miałyby całkowitą kontrolę nad ludźmi.

Bóg jest znieważany, gdy nie przyjmujemy poselstw, które nam posyła. W ten sposób odrzucamy złotą oliwę, którą chciałby wlać w nasze dusze, aby została przekazana tym, którzy są w ciemności. Gdy nadejdzie wezwanie: „Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie”, ci, którzy nie przyjęli świętej oliwy, którzy nie pielęgnowali łaski Chrystusa w swoich sercach, przekonają się, jak panny głupie, że nie są gotowi spotkać swego Pana. Nie mają w sobie mocy, by zdobyć oliwę, i ich życie jest zrujnowane. Lecz jeśli będziemy prosić Boga o Ducha Świętego, jeśli będziemy błagać, jak Mojżesz: „Okaż mi swoją chwałę”, miłość Boża zostanie rozlana w naszych sercach. Przez złote przewody zostanie nam przekazana złota oliwa. „Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem — mówi Pan Zastępów.” Przyjmując jasne promienie Słońca Sprawiedliwości, dzieci Boże świecą jako światła w świecie. Review and Herald, 20 lipca 1897 r.

Czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczął się 11 września 2001 roku i oznacza dwa okresy próby. Pierwszy to ostateczna próba laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, a drugi dotyczy tych, o których mówi przypowieść o dziesięciu pannach. Aby być mądrą albo głupią panną, konieczne jest, aby wszystkie panny doświadczyły czasu zwłoki.

W historii millerystów czas zwłoki rozpoczął się wraz z pojawieniem się drugiego anioła, co miało miejsce przy pierwszym rozczarowaniu. Wtedy protestanci, którzy byli dawnym ludem przymierza, wybranym przez Boga, zostali pominięci. 18 lipca 2020 roku dawny lud przymierza został pominięty, a proces próby, który miał miejsce podczas czasu zwłoki w historii millerystów, zaczął się powtarzać. Wtedy w historii millerystów zostało rozwinięte poselstwo wołania o północy, tak jak jest obecnie rozwijane. Gdy to poselstwo w pełni dotarło na zjazd obozowy w Exeter, okazało się, kto miał poselstwo (oliwę), a kto nie. Dawny lud przymierza w obu tych historiach jako pierwszy jest poddawany próbie i pomijany.

"Dam wam nowe serce i nowego ducha włożę w was.' Z całego serca wierzę, że Duch Boży jest wycofywany ze świata, a ci, którzy otrzymali wielkie światło i możliwości, a ich nie wykorzystali, będą pierwszymi, którzy zostaną pozostawieni. Zasmucili Ducha Bożego, aż odszedł. Obecna aktywność Szatana, jego działanie na serca, a także wśród zborów i narodów, powinna wstrząsnąć każdym badaczem proroctw. Koniec jest blisko. Niech nasze zbory powstaną. Niech przemieniająca moc Boga zostanie doświadczona w sercach poszczególnych członków, a wtedy zobaczymy głębokie poruszenie Ducha Bożego. Samo przebaczenie grzechu nie jest jedynym skutkiem śmierci Jezusa. Złożył nieskończoną ofiarę nie tylko po to, by grzech został usunięty, ale także by ludzka natura została przywrócona, na nowo upiększona, odbudowana z ruin i uczyniona zdolną do przebywania w obecności Boga." Selected Messages, tom 3, 154.

W każdym z okresów próby ci, którzy odrzucili odpieczętowane przesłanie, otrzymują Pawłowe mocne zwiedzenie.

Zatrważające jest lekceważenie prawdy, która przekonała nasz rozum i poruszyła nasze serca. Nie możemy bezkarnie odrzucać ostrzeżeń, które Bóg w swoim miłosierdziu nam posyła. W dniach Noego zostało zesłane z nieba do świata poselstwo, a zbawienie ludzi zależało od tego, jak je potraktowali. Ponieważ odrzucili ostrzeżenie, Duch Boży odstał od grzesznego rodu, a

oni zginęli w wodach potopu. W czasach Abrahama miłosierdzie przestało wstawiać się za winnymi mieszkańcami Sodomy i wszyscy, z wyjątkiem Lota wraz z żoną i dwiema córkami, zostali pochłonięci przez ogień zesłany z nieba. Tak było też za dni Chrystusa. Syn Boży oznajmił niewierzącym Żydom tamtego pokolenia: „Oto wasz dom pozostaje wam pusty.” Spoglądając ku dniom ostatecznym, ta sama nieskończona moc oświadcza o tych, którzy „nie przyjęli miłości prawdy, aby byli zbawieni”: „Dlatego Bóg zesłał na nich silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu, żeby zostali potępieni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz upodobali sobie nieprawość.” Gdy odrzucają nauki Jego Słowa, Bóg cofa swego Ducha i pozostawia ich zwiedzeniom, które miłują. Wczesne Pisma, 46.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.